

ПЛАН САНАЦІЇ: ЗАХОДИ ЩОДО ВІДНОВЛЕННЯ ПЛАТОСПРОМОЖНОСТІ БОРЖНИКА

У статті здійснено дослідження положень Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», якими унормовано заходи щодо відновлення платоспроможності боржника, що можуть міститися у плані судової процедури санації боржника. Стаття містить теоретичні висновки та практичні рекомендації з удосконалення правового регулювання плану судової процедури санації загалом і заходів щодо відновлення платоспроможності боржника.

Ключові слова: заходи щодо відновлення платоспроможності боржника, судова процедура санації, план санації боржника, боржник, кредитор, неплатоспроможність, банкрутство, неспроможність.

**Радзивілюк
Валерія
Вікторівна,**

*доктор юридичних
наук, доцент
кафедри господар-
ського права юри-
дичного факультету
Київського
національного
університету
імені Тараса
Шевченка*

Звернення до дослідження заходів щодо відновлення платоспроможності боржника, які можуть міститися у плані судової процедури санації, зумовлено такими міркуваннями: по-перше, невиправданою недосконалістю та стислістю відповідних нормативних положень національного законодавства; по-друге, тим, що згаданим питанням приділяється недостатня увага з боку науковців; по-третє, нагальною потребою в удосконаленні правового регулювання цього сегменту відносин запобігання банкрутству (неспроможності). Метою та завданням статті є аналіз положень вітчизняного законодавства про банкрутство (неспроможність), якими регламентовано заходи щодо відновлення платоспроможності боржника. Новизна дослідження виявляється у виявленні як позитивних рис, так і вад правового регулювання заходів, спрямованих на відновлення платоспроможності боржника, визначення шляхів подолання недоліків, прогалин і прорахунків у їх правовому регулюванні.

Судова процедура санації здійснюється на основі плану. Науковці, які досліджують проблеми банкрутства (неспроможності), по-різному підходять до трактування правової природи та змісту плану санації боржника [1, с. 270–271; 2, с. 629–630; 3, с. 470–472].

Поряд із цим їх погляди збігаються в розумінні плану санації як ключового елементу такої процедури.

План санації боржника має містити як мінімум чотири обов'язкових положення¹: конкретні заходи щодо відновлення платоспроможності боржника (до них належать як заходи відновлення платоспроможності боржника за рахунок внутрішніх ресурсів, так і заходи, що передбачають залучення зовнішніх фінансових ресурсів), основні з яких пропонуються ч. 2 ст. 29 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» 1992 р. (далі за текстом – Закон України 1992 р.) [4], строк, у який має відбутися відновлення платоспроможності боржника (абз. 2 ч. 1 ст. 29 Закону України 1992 р.), погашення вимог кредиторів з урахуванням черговості, установлені Законом України 1992 р.,² а також обов'язково передбачати забезпечення погашення заборгованості боржника з виплати заробітної плати (абз. 9 ч. 1 ст. 29 Закону України 1992 р.).

Остання обов'язкова вимога до змістовного наповнення плану санації боржника є вельми важливою новелою з огляду на те, що забезпе-

чення прав і захист інтересів працівників неплатоспроможного боржника є однією з головних цілей права банкрутства (неспроможності), яка закріплена як на міжнародному рівні (наприклад, положеннями Конвенції № 173 Міжнародної організації праці 1992 р. про захист вимог працівників у випадку неплатоспроможності роботодавця [5]) так і на національному рівні – у законодавстві про банкрутство (неспроможність) зарубіжних країн. Що стосується України, то, як вбачається, вітчизняний законодавець теж став приділяти певну увагу зазначеному питанню. Про це свідчать прийняті та розроблювальні законодавчі акти, приписи яких містять відповідні положення. Зокрема Україна ратифікувала згадану вище Конвенцію № 173 у жовтні 2005 р. [6]. 7 травня 1999 р. від імені України було підписано Європейську соціальну хартію (переглянуту) від 3 червня 1996 р. ETS № 163, яка була ратифікована Україною 14 вересня 2006 р. [7]. У нашій країні прийнято й інші нормативні акти, присвячені вирішенню в майбутньому питань, спрямованих на захист інтересів працівників у разі банкрутства їхнього роботодавця.

Отже, на сьогодні і в законодавстві України розширюється спектр положень, що також спрямовані на реалізацію зазначеної цілі. У такому контексті слід звернути увагу на приписи ч. 4 ст. 29 Закону України 1992 р., в яких зазначено, що якщо планом санації передбачено звільнення працівників, праця яких не може бути задіяною під час його виконання, особа, що керує санацією, до передбачуваного звільнення має подати

¹ У Законі України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» 1992 р. [4], також передбачено й інші обов'язкові для плану санації боржника положення, зокрема, якщо боржник здійснює діяльність, пов'язану з державною таємницею, то план санації має містити заходи щодо забезпечення охорони державної таємниці (абз. 2 ч. 4 ст. 29).

² Очевидно, що положення ч. 5 ст. 29 Закону України 1992 р., сформульовано вельми невдало. Тому було б бажано викласти названу норму в такій редакції: «План санації боржника має передбачати строки та порядок погашення вимог кредиторів з урахуванням черговості, установлені цим Законом».

первинній профспілковій організації відповідну інформацію, а також провести консультації з профспілками щодо вжиття заходів для запобігання звільненню, зведення кількості звільнених працівників до мінімальної або пом'якшення наслідків будь-якого звільнення. Вихідна допомога в такому разі виплачується за рахунок боржника або коштів від продажу майна боржника, або кредиту, одержаного для цієї мети. Приведена норма також є кроком уперед на шляху правового забезпечення прав і захисту інтересів працівників неплатоспроможного боржника.

Друга редакція Закону України 1992 р. [8] як обов'язкову умову плану санації боржника у випадках, коли у процесі відновлення платоспроможності боржника беруть участь інвестори, називала низку положень, які окреслювали основні параметри їх участі, зокрема умови такої участі в повному або частковому задоволенні вимог кредиторів – наприклад, шляхом переведення боргу (частини боргу) на інвестора, строк і черговість виплати боржником або інвестором боргу кредиторам, умови відповідальності інвестора за невиконання взятих згідно з планом санації зобов'язань (ч. 1 ст. 18). Відсутність відповідних положень у Законі України 1992 р. належить до його недоліків з огляду на те, що ці положення були спрямовані на захист прав та інтересів зазначених учасників провадження у справі про банкрутство (неспроможність).

Крім того у плані санації боржника можуть міститися й інші умови, зокрема щодо виконання зобов'язань

боржника третіми особами; задоволення вимог кредиторів іншим способом, що не суперечить законодавству; відшкодування коштів, витрачених на проведення зборів акціонерів та (або) засідань органів управління боржника відповідно Закону України 1992 р.

Частина 2 статті 29 Закону України 1992 р. містить можливий, а отже відкритий, перелік заходів щодо відновлення платоспроможності боржника. До таких заходів насамперед належить реструктуризація підприємства, яка становить собою здійснення організаційно-господарських, фінансово-економічних, правових, технічних заходів, спрямованих на реорганізацію підприємства, зокрема шляхом його поділу з переходом боргових зобов'язань до юридичної особи, що не підлягає санації, на зміну форми власності, управління, організаційно-правової форми, що сприятиме фінансовому оздоровленню підприємства, підвищенню ефективності виробництва, збільшенню обсягів випуску конкурентоспроможної продукції та повному або частковому задоволенню вимог кредиторів (абз. 2 ч. 2, ч. 3 ст. 29 Закону України 1992 р.). Визначення реструктуризації порівняно з тим, що містилося у другій редакції Закону України 1992 р. (ст. 1), не зазнало змін.

На друге місце серед зазначених заходів Закон України 1992 р. ставить перепрофілювання виробництва, під яким розуміється комплекс заходів щодо зміни технології виробничого процесу для випуску нової, конкурентоспроможної продукції (виконання робіт, надання послуг) або модернізація

виробництва продукції, яка раніше вироблялась на цьому підприємстві, тощо. Перепрофілювання виробництва належить до заходів внутрішнього характеру, що здійснюються за рахунок боржника.

У плані санації також може бути передбачений такий захід, як закриття нерентабельних виробництв, тобто таких, що мають негативний показник економічної ефективності та не виправдовують витрат на їх існування. Закриття нерентабельних виробництв може сприяти збільшенню грошових потоків боржника. Але під час застосування цього заходу треба враховувати специфіку технологічного процесу боржника, місце його розташування та особливості його виробничої інфраструктури.

Зобов'язання боржника можуть бути виконані власником майна боржника, якщо це передбачено планом санації боржника як захід щодо відновлення платоспроможності боржника. За наявності такого заходу у плані санації боржника має також бути визначена відповідальність власника майна боржника за невиконання взятих на себе зобов'язань. Такий захід по суті становить собою надання боржнику фінансової допомоги для відновлення його платоспроможності, тобто власне санацію.

У частині 2 пункту 26 листа Вищого господарського суду зазначено, що ст. 31 Закону України 1992 р. містить новелу, «якою передбачено можливість виконання зобов'язань боржника у процедурі санації власником майна (органом, уповноваженим управляти майном) боржника» [9], з чим не можна погодитись з огляду

на те, що норми про право виконання зобов'язань боржника у процедурі санації (щоправда, у вельми лаконічному вигляді) містились у ст. 12 першої редакції Закону України 1992 р. [10], у ч. 2 ст. 18 другої редакції Закону України 1992 р. [8].

Проте в цьому контексті привертають увагу нові, невідомі другій редакції Закону України 1992 р. положення, які згруповані окремо у ст. 31 Закону України 1992 р. і надають право власнику майна (органу, уповноваженому управляти майном) боржника протягом усієї процедури санації з метою припинення провадження у справі про банкрутство (неспроможність) задовольнити всі вимоги конкурсних кредиторів, внесені до реєстру вимог кредиторів, або надати боржнику кошти, достатні для задоволення всіх вимог конкурсних кредиторів відповідно до реєстру вимог кредиторів, за винятком неустойки (штрафу, пені).

Процедура реалізації зазначеного права, окреслена положеннями статті 31, дозволяє зробити висновок, що виконання зобов'язань боржника власником майна (органом, уповноваженим управляти майном) боржника може відбутися в будь-який час у межах судової процедури санації, причому незалежно від того, міститься чи не міститься зазначений захід у плані санації боржника.

Повертаючись до вже висловленої вище думки¹, бажано на законодавчому рівні виділити заходи зовнішньої фінансової підтримки боржника,

¹ Див.: Радзивілюк В. В. Запобігання банкрутству (неспроможності): господарсько-правовий аспект : монографія / В. В. Радзивілюк. – Ніжин: ТОВ «Видавництво «Аспект-Поліграф», 2013. – С. 338–340 [11].

власне санацію як складову того правового явища, що має іменуватися процедурою реабілітації, збагативши законодавчі положення приписами щодо кола осіб, на яких поширюється право на здійснення таких заходів (зокрема інвесторів, органів виконавчої влади та інших визначених Законом України 1992 року осіб), їх відповідальність. Звісно, у таких нормах має більш чітко та детально бути описана процедура звернення до таких заходів і процедура реалізації зазначених заходів.

У Законі України 1992 р. з'явилась окрема стаття, положеннями якої унормовано такий захід відновлення платоспроможності, як збільшення статутного капіталу боржника. Позитивним моментом при цьому є та обставина, що законодавець розширює нормативно врегульоване коло можливостей відновлення платоспроможності боржника. Що стосується негативних моментів, то положення ст. 32 викликають низку запитань. Наприклад, на які види господарських товариств-боржників розповсюджуються приписи цієї статті, – за логікою речей зазначені приписи мають стосуватися лише акціонерних товариств. Запитання викликає назва ст. 32, її ч. 1, норма ч. 2 цієї статті, а саме: «учасники боржника мають переважне право на придбання частки, пропорційно до частки, належної учаснику, у порядку, передбаченому законом». Законодавець у такому разі явно має на увазі не акціонерні товариства, і тоді постає питання: а які саме? Чим він керувався, унормовуючи наведене формулювання, і як воно відповідає положенням законодавства, які ви-

значають правове становище господарських товариств?

Відкритим є питання щодо того, який орган первісно має ухвалювати рішення про звернення до такого заходу. Очевидно, що таким органом може бути тільки вищий орган товариства, а у статті нічого про це не говориться. Проте в законодавстві тих зарубіжних країн, де передбачено аналогічний захід, наприклад, Білорусі (ст. 126 [12]), Росії (ст. 114 [13]), Франції (ст. L. 626–3 [14]) та інших, існує припис, згідно з яким таке рішення має приймати вищий орган товариства-боржника¹. Одночасно постає питання: за ким залишається право прийняття остаточного рішення щодо застосування такого

¹ Питання співвідношення компетенції вищих колегіальних органів господарських товариств – боржників, колегіальних органів кредиторів та арбітражного керуючого є вельми актуальним, про що зокрема свідчить звернення до Конституційного Суду України суб'єктів права на конституційне звернення за роз'ясненням ситуації, пов'язаної з неоднозначним застосуванням судами загальної юрисдикції норм названих у зверненні законів, при вирішенні справи про банкрутство боржників – акціонерних товариств – стосовно компетенції загальних зборів акціонерів цих товариств, у разі введення судом процедури санації боржника. Зважаючи на те, що виключні повноваження загальних зборів акціонерів визначені законом, а факт введення процедури санації боржника передбачає призначення керуючого санацією і наявність комітету/зборів кредиторів, автори клопотання просили роз'яснити, яким чином повинні вирішуватися питання плану санації, що законом віднесені до виключної компетенції загальних зборів акціонерів, при тому що суди у справах про банкрутство акціонерних товариств в одних випадках дійшли висновку про необхідність вирішення питань, які встановлені планом санації і відповідно до Закону належать до виключної компетенції загальних зборів акціонерів, тільки загальними зборами акціонерів, а в інших – про можливість їх вирішення керуючим санацією разом із комітетом/зборами кредиторів без скликання загальних зборів акціонерів [15].

заходу? На нашу думку, таке рішення має прийматися вищим представницьким органом кредиторів. Норми цієї статті також не дають змоги з'ясувати, емісія якого типу акцій є можливою тощо. Отже, приписи зазначеної статті вимагають значного доопрацювання.

Закон України 1992 р., як і його друга редакція, окремими статтями врегульовує такі заходи відновлення платоспроможності, як продаж частини майна боржника (ст. 35) та продаж майна боржника як цілісного майнового комплексу (ст. 33), що можуть передбачатися планом санації боржника. Причому позитивним є те, що ст. 35 Закону України 1992 р. не передбачає обмежень щодо можливості реалізації цілісного майнового комплексу підприємств державної форми власності. До новел зазначеного Закону належить регламентація порядку продажу зазначених майнових об'єктів нормами IV Розділу Закону України 1992 р. «Продаж майна в провадженні у справі про банкрутство».

Коли за рахунок суми, вирученої від продажу майна боржника як цілісного майнового комплексу, боржник має можливість задовольнити вимоги кредиторів у повному обсязі, або коли сума, виручена від продажу такого майна боржника, є недостатньою для задоволення вимог кредиторів у повному обсязі, настають різні юридичні наслідки: у першому разі господарський суд припиняє провадження у справі про банкрутство (неспроможність); у другому – керуючий санацією зобов'язаний запропонувати кредиторам укласти мирову угоду, а якщо таку

не укладено, господарський суд визнає боржника банкрутом та відкриває ліквідаційну процедуру (ч.ч. 7,8 ст. 33 Закону України 1992 р.).

У цьому разі виникає питання про зміст такої мирової угоди. Її умови можуть передбачати лише часткове прощення боргів. Наявність у цій мировій угоді умов, якими передбачено відстрочку або розстрочку погашення боргів, уявляється неможливим, оскільки після продажу цілісного майнового комплексу боржник позбавляється будь-якого майна і природно вже не може продовжувати підприємницьку діяльність, а отже, й отримувати доходи вже не в змозі. Тому у цій ситуації уявляється більш доцільним безпосередній перехід до ліквідаційної процедури та визнання боржника банкрутом.

Новелою Закону України 1992 р. є введення статті, нормами якої, як зазначає Б. Поляков, «уведено новий спосіб відновлення платоспроможності боржника – продаж майна боржника шляхом заміщення активів» [16, с. 295].

Механізм відчуження у процедурі санації майна боржника шляхом заміщення активів регламентується також нормами постанови КМ України від 1 квітня 2013 р., № 244 [17].

Зазначений захід відновлення платоспроможності боржника відомий і законодавству про банкрутство (неспроможність) зарубіжних країн. Основною метою звернення до такого заходу та його реалізації є акумуляція коштів для задоволення вимог насамперед конкурсних кредиторів.

Зміст норм як статті 34 Закону України 1992 р., так і постанови КМ

України від 1 квітня 2013 р. № 244 свідчить про те, що при зверненні до цього заходу на базі майна боржника створюється господарське товариство. Причому зазначеними нормативними актами не визначено важливу обставину: який саме різновид зазначеної організаційно-правової форми ведення господарської діяльності можна та економічно доцільно створювати з огляду на вищезазначену мету застосування такого заходу в межах судової процедури санації? Не покращує ситуацію і наявність п. 10 постанови КМ України від 1 квітня 2013 р. № 244, у якій зазначено, що «вид господарського товариства зазначається у плані санації». При зверненні до відомих законодавству України видів господарських товариств можна побачити, що відповідь лежить на поверхні. Зокрема про яку економічну доцільність можна говорити, саме у такому випадку, створюючи повне товариство, командитне, товариство з додатковою відповідальністю або навіть товариство з обмеженою відповідальністю? Адекватне втілення вищеназвана мета отримає лише за умов створення одного з найбільш затребуваних видів господарських товариств – акціонерного товариства. Лише акціонерне товариство, залежне та контрольоване (у такій ситуації), але формально самостійне, здатне у стислі строки акумулювати капітал для здійснення економічно прибуткової господарської діяльності та реалізації зазначеної мети.

Викликає заперечення й зміст положень ч. 3 ст. 34 Закону України 1992 р. та п. 12 постанови КМ Укра-

їни від 1 квітня 2013 р. № 244, якими визначено розмір статутного (складеного) капіталу новоутвореного господарського товариства як різницю між вартістю майнових активів і вартістю боргів за вимогами конкурсних кредиторів. У такому випадку формування статутного капіталу у разі створення зокрема акціонерного товариства може бути унеможливлено наявністю тягаря сукупної суми вимог конкурсних кредиторів, те ж саме можна сказати і про формування майнової бази такого товариства, необхідної для його повноцінного функціонування та створення його привабливості для майбутніх покупців.

На жаль, й інші положення, присвячені такому заходу відновлення платоспроможності боржника, потребують доопрацювання та змін.

До заходів, спрямованих на відновлення платоспроможності боржника, крім уже зазначених, ст. 29 Закону України 1992 р. також віднесені: відстрочення та/або розстрочення платежів або прощення (списання) частини боргів, про що укладається мирова угода; реструктуризація активів боржника; ліквідація дебіторської заборгованості; одержання кредиту для виплати вихідної допомоги працівникам боржника, які звільняються згідно з планом санації; звільнення працівників боржника, які не можуть бути задіяні в процесі реалізації плану.

Наведений перелік заходів відновлення платоспроможності боржника, який може містити план санації, не є вичерпним. Вибір тих чи інших заходів щодо відновлення платоспроможності боржника в кожному

конкретному випадку повинен визначатися, виходячи з особливостей фінансово-господарської діяльності боржника, зіставлення витрат на реалізацію таких заходів і передбачуваних результатів їх реалізації, а також з урахуванням співвідношення можливих строків реалізації певних заходів з установленими строками відновлення платоспроможності боржника.

Уявляється, що конкретний план санації має містити продуману та обґрунтовану економічними розрахунками комбінацію як заходів, передбачених ст. 29 Закону України 1992 р., так й інших заходів щодо відновлення платоспроможності боржника.

Список використаних джерел:

1. Поляков Б. М. Закон Украины «Про восстановление платежеспособности должника или признание его банкротом»: научно-практический комментарий / Б. М. Поляков. – К.: Логос, 2014. – 407 с.
2. Телюкина М. В. Конкурсное право: теория и практика несостоятельности (банкротства) / Телюкина М. В. – М.: Дело, 2002. – 536 с.
3. Терещенко О. О. Управление финансовою санацією підприємств: навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. – 2-е вид. / О. О. Терещенко. – К.: КНЕУ, 2009. – 552 с. – С. 470-472.
4. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом: Закон України від 14 травня 1992 р. № 2343-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 31. – Ст. 440.
5. Про захист вимог працівників у випадку неплатоспроможності роботодавця: Конвенція №173 Міжнародної організації праці, прийнята 23 червня 1992 р. на 79-й сесії генеральної конференції МОП // Юридичний вісник України. – 2008. – № 30.
6. Про ратифікацію Конвенції Міжнародної організації праці № 173 1992 р. про захист вимог працівників у випадку неплатоспроможності роботодавця: Закон України від 19 жовтня 2005 р., № 2996-IV // Офіційний вісник України. – 2005. – № 44. – Ст. 2759.
7. Про ратифікацію Європейської соціальної хартії (переглянутої) від 14 вересня 2006 р. № 137-V // Відомості Верховної Ради України. – 2007. – № 51. – Ст. 25.
8. Про внесення змін до Закону України «Про банкрутство»: Закон України від 30 червня 1999 р. № 784-XIV // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 42-43. – Ст. 378.
9. Про Закон України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» (у редакції Закону України від 22 грудня 2011 р. № 4212-VI): Інформаційний Лист Вищого господарського суду від 28 березня 2013 р. № 01-06/606/2013 // Юридичний вісник України – 2014. – № 8.
10. Про банкрутство: Закон України від 14 травня 1992 р. № 2343-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 31. – Ст. 440.
11. Радзивілюк В. В. Запобігання банкрутству (неспроможності): господарсько-правовий аспект : монографія / В. В. Радзивілюк. – Ніжин: ТОВ «Видавництво «Аспект-Поліграф», 2013. – 532 с.
12. Об экономической несостоятельности (банкротстве): Закон Республики Беларусь от 13 июня 2012 г. № 415-3 [Електронний ресурс] // Национальный правовой интернет-портал Республики Беларусь – www.pravo.by.
13. О несостоятельности (банкротстве): Закон Российской Федерации от 26 октября 2002 г. № 127-1 // Собрание Законодательства Российской Федерации. – 2002. – № 43. – Ст. 4190.
14. Коммерческий кодекс Франции : пер с фр. В. Н. Захватаева. – М.: Волтерс Клувер, 2008. – 1272 с.

15. Ухвала Конституційного Суду України про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційними зверненнями Відкритих акціонерних товариств «Павлоградвугілля» та «Шахта «Комсомолец Донбасу» щодо офіційного тлумачення положень пункту «б» частини п'ятої, частини шостої статті 41, частини другої статті 45 Закону України «Про господарські товариства», абзаців дванадцятого, тринадцятого статті 1, частини першої статті 3, абзаців першого, третього частини четвертої статті 17, абзацу другого частини першої, абзаців першого, другого частини другої статті 18 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання

його банкрутом», абзацу другого частини другої статті 98, абзаців першого, другого, шостого, сьомого частини другої, абзацу другого частини п'ятої статті 159 Цивільного кодексу України від 3 березня 2009 р. № 12-у/2009 // Вісник Конституційного Суду України. – 2009. – № 3.

16. Поляков Б. М. Реформа законодавства про банкрутство в Україні / Б. М. Поляков // Право України. – 2012. – № 6. – С. 292–295.

17. Про затвердження Порядку відчуження у процедурі санації майна боржника шляхом заміщення активів: Постанова Кабінету Міністрів України від 1 квітня 2013 р. № 244 // Офіційний вісник України. – 2013. – № 29. – Ст. 993.

Радзивилук В. В. План санації: меры восстановления платежеспособности должника.

В статье осуществлено исследование положений Закона Украины «О восстановлении платежеспособности должника или признании его банкротом», регламентирующих меры, направленные на восстановление платежеспособности должника, которые могут содержаться в плане судебной процедуры санации должника. Статья содержит теоретические выводы и практические рекомендации по усовершенствованию правового регулирования плана судебной процедуры санации и, в частности, мер, направленных на восстановление платежеспособности должника.

Ключевые слова: меры, восстановление платежеспособности должника, судебная процедура санации, план санации должника, должник, кредитор, неплатежеспособность, банкротство, несостоятельность.

Radzyviluk V. V. Plan of rehabilitation: measures of recovering the solvency of a debtor.

In this article the provisions of the main Ukrainian Law about bankruptcy (insolvency) – Law «About the solvency recovery of a debtor or his recognition as a bankrupt» has been researched, which is bound up with adoption of third editions of named Law, which regulate the measures of recovering the solvency of a debtor. The article contains comprehensive analysis of legal regulation of the measures, which can be used as a plan of court debtor's rehabilitation.

In particular such measures include: restructuring of enterprise; change the profile of production; closing unprofitable productions; deferral and/or payments by installment or forgiveness (write-off) parts of the debts, about what conclude amicable agreement; the settlement of accounts receivable debts; restructuring assets of the debtor; sale parts property of the debtor; performance of debtor's obligations by the owner of property and his responsibility by failure to comply with taken obligations; alienation property and repayment of debtor's obligations by substitution

assets; release workers, that not can be involved in process of plan rehabilitation performance; obtaining credit and other measures of recovering the solvency of debtor. The aim to carry on this investigation is bound up with the lack of comprehensive research of legal regulation measures aimed at the recovering of the solvency of debtor, the imperfection of regulatory requirements giving form to the corresponding relations (despite continuous reform of domestic legislation), and other factors.

The author sets out the theoretical conclusions and practical recommendations aiming to improve legal regulation of the plan of debtor's rehabilitation and the measures of recovering the solvency of a debtor.

Key words: measures of recovering the solvency of debtor, court debtor's rehabilitation, plan of debtor's rehabilitation, debtor, creditor, insolvency, bankruptcy (insolvency).

Стаття надійшла до редакції 17.03.2015